

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΗΣ.

Μακρὰ ἀπὸ ἑμένα, εἶπα,
καὶ τῶν σοφῶν, βιβλία ἔσεις ἑφτάτομα,
καὶ τῶν τρελλῶν ἰδανιστῶν
λαξευτοί,
σφιχτοδεμένοι σίχρι.

Τοῦ δροσεροῦ, τοῦ σύσκιου τοῦ βουνοῦ
νά ἓνα ὄμορφο τοπεῖο·
σοφία τρισημέγλη!
Μιὰ ἀνατολή, μιὰ δύση τοῦ ἡλίου, νά.
Νά ἡ γυναῖκα·
τὸ πλέον
ῶραϊον ποίημα!

Στὴ φύση ξαναγύρνα, ὦ ἄνθρωπε,
καὶ ζῆσε·
Θεὸς καὶ σύ, ἀνάμεσα
ἔς τοῦ Θεοῦ
τὰ μεγάλα ἔργα.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ 1911.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΕΑΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ.

Στὰ περιβόλια ἀπλώθηκε γαλήνιο τὸ βράδυ:
οἱ ἔργατες μὲ τὰ ζῶα τους γυρίζανε στὴ χώρα,
σταμάτησαν νὰ τρίζουνε τὰ ξύλινα πηγάδια,
κάθε ζωὴ ἀποκάρωσε κι' εἶνε ἡ ὥρα τώρα

ποῦ ἀνάβουνε τὰ φῶτα τους, μακρὰ, κάποια σπητάκια,
ποῦ μιὰ κραυγὴ φτωχοῦ πουλιοῦ ξεσκίζει τὸ σκοτάδι,
ποῦ ἀνήσυχτα θροῖζουνε ἡ ριγηλὲς πλατάνες
στῆς αἴρας τῆς ἑσπερινῆς τὸ κρυερὸ τὸ χᾶδι.

Εἶνε ἡ ὥρα ἀνάμεσα ποῦ στ' ἀνθη τὰ κλεισμένα
ἢ πεταλοῦδες, ὅπου ζοῦν μὲ φῶς, θὲ νὰ πεθαίνουν,
ποῦ τὸν γαλήνιον οὐρανὸ ἄστρα λαμπρὰ διαβαίνουν

καὶ ποῦ ἡ ψυχὴ μου σοβαρὴ στέκεται σὰν ν' ἀκούη
τῆς μέρες μου στὸ παρελθὸν νὰ πέφτουν μία-μία —
ἀργά, βαρεῖα — ὡς οἱ ὄριμοι καρποὶ στὴν ἡσυχία.

ΕΤΑΙΡΑ.

Στὴν κάμαρα ποὺ μιὰ ὠχρὴ γλυστράει μέσα ἡμέρα,
σ' ἓνα βελούδινο χαλὶ ἀπάνου ξαπλωμένη,
μὲ τὰ λεπτὰ τὰ πόδια τῆς ὀλόρθα στὸν ἀγέρα
καὶ τὴ ρεμβή τῆς κεφαλῆ στὰ χέρια ἀκουμπισμένη,

ὀλόγυμνη, ἀκίνητη καὶ σκεφτικὴ ἢ Ἑταίρα
στῆς πλήξῆώς τῆς τὸ κενὸ σκληρὰ στυλώνει μάτια,
ὅμοια μὲ τὴ γρανιτικὴ καὶ τὴν ἀρχαία Σφίγγα
ποὺ στῆς μεγάλης ἔρημου ὀρθώνεται τὰ πλάτια.

Ἡ πόρτα τῆς εἶνε κλειστὴ στῶν θαυμαστῶν τὸ πλῆθος
καὶ τίποτα τὴν πλήξη τῆς δὲν τὴν ἐνδιαφέρει·
μονάχα μ' ἓνα κάποτες ἀφηρημένο χέρι

χαϊδεύει ἀργὰ στὸν πάλλευκο καὶ τὸν ψυχρὸ λαιμὸ τῆς
ἓνα πρασινοκίτρινο κι' ἡμερωμένο φεῖδι
ὅπου ἔχει ἐκεῖ κουλουριαστῆ σὰν ζωντανὸ στολίδι.

ΜΟΝΑΞΙΑ.

Σὰ νύχτα ἀγρύπνιας πένθιμη κι' ἀτέλειωτη, σὰ νύχτα
γιομάτη ἀπὸ μυστήριον καὶ σιωπὴ ἢ Ζωὴ μου.
Ἀμίλητοι καὶ σκεφτικοὶ στὴν τρομερὴ ἡσυχία
τί, ποὺ δὲν ἔρχεται, νάρθη προσμένουμε, ψυχὴ μου;

Περνᾶν βαρεῖες ἀπὸ κενὸ καὶ προσδοκία ἢ ὄρες,
στ' αὐτιά μου ποὺ ἀφογκάζονται ἠγῶ καμμιὰ δὲ σβύνει
μονάχα, ὅπως σὲ κάμαρα νεκροῦ ἓνα ρολόγι,
χτυπᾷ ἢ καρδιά μου ἠχερὰ στὴν παγερὴ γαλήνη.

Στοὺς διαδρόμους τοῦ καιροῦ κανένα πλέον βῆμα
δὲν ἀντηχεῖ καὶ μοιάζουμε σὰ ζωντανοὶ σὲ μνήμα
ποὺ γύρω τους ἢ ἀνθρώπινη ζωὴ ἀποτραβιέται·

χαρές, ἀγάπες, χίμαιρες πόσο μακρὰ εἶστε τώρα!
Στὴ νύχτα τὴν ἀπέραντη, ὦ, πόσον εἶμαι μόνος:
— ὅλα μᾶς ἀπαράτησαν, ψυχὴ μου, ὡς κι' ὁ πόνος.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΠΑΡΚΟ.

ὦ, πόσον εἶνε πένθιμο μεσ' στή βροχή τὸ πάρκο
μὲ τὰ ὄχρὰ χρυσάνθεμα πὺν γέρνουν μουσκεμένα
καὶ τὰ πλυμένα ἀγάλματα πὺν γύρω ἀπὸ τὰ βάρη
σωροὶ τὰ φύλλα τὰ ξερὰ σαπίζουν στοιβαγμένα.

Ἡ λεωφόροι του ἔρημες, ἀπέραντες καὶ κρύες
φαντάζουν κάτω ἀπ' τὸ στυγνὸ, τεφρὸν ὀρίζοντά του,
μὲ τὰ ψηλὰ τὰ δέντρα τους πὺν γέρνουν γυμνωμένα,
νὰ ὀδεύουνε πρὸς τὸ βουβὸ βασίλειο τοῦ θανάτου.

Στῆς σκιερὲς δεξαμενὲς ἢ ἀρχαϊκὲς ὑδρίες
πλέον δὲν καθρεφτίζουνε ὅπως σὰ καλοκαίρια
τ' ἄσπρα πὺν κατεβαίνανε νὰ πιοῦνε περιστέρια·

μόνο τοῦ ἀναβρυτήριου τὸ μουσικὸ τὸ κλάμα,
μαζὺ μὲ τὴν ψιλὴ βροχὴ καὶ μὲ τὸν κρύο ἀέρα,
σκορπιέται μάταιο στὴ γυμνή, σπαραχτικὴν ἡμέρα.

ΑΚΟΥ ΝΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ...

THE KAS MARIAS LOGOETH.

Ἄκου νὰ παίζουν οἱ τσιγγάνοι
στά μαγεμένα τὰ βιολιά τους·
ὦ, δὲ σοῦ φαίνεται πῶς κλαῖνε
ἐφήμερων στιγμῶν θανάτους·

ὦ, δὲ σοῦ φαίνεται πῶς κλαῖνε
τὰ καλοκαίρια πὺν περνοῦνε
καὶ τῆς ἀγάπης πὺν σὰ ρόδα
ἀνθίζουν — καὶ φυλλορροοῦνε·

καὶ κάποιους πόνους γιατρεμένους
πὺν στῆς στιγμὲς τῆς μοναξιάς μας
ματώνουν πάλι τὴν καρδιά μας·

ὦ, δὲ σοῦ φαίνεται πῶς κλαῖνε
ἀνύπαρκτων στιγμῶν θανάτους
οἱ ὄχροὶ τσιγγάνοι — στά βιολιά τους;